

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. T. V.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2022 č. j. CPR-5682-3/ČJ-2022-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-8091-54/ČJ-2021-

000022-50 ze dne 20. 12. 2021. Tímto rozhodnutím byla podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie. Současně byla podle ust. § 50a odst. 3 tohoto zákona stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 60 dnů ode dne oznámení daného rozhodnutí. Dále jím byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil všechny skutkové okolnosti případu, když shledal, že rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého života. V předcházejícím řízení opakovaně uváděl, že má v České republice partnerku, která je občankou České republiky. Měl za prokázané, že jeho vztah s partnerkou je opravdový a partnerka by si bez žalobce nedovedla představit života, komunikaci pomocí dálkových prostředků nepovažoval za adekvátní náhradu. Uvedl, že po jeho partnerce nelze požadovat, aby ho následovala do země původu, neboť ta v České republice prožila celý život a má zde silné vazby. Nuceným vycestováním žalobce by došlo k zpřetrhání rodinných vazeb, protože návštěvy jsou časově a finančně příliš náročné. Poukázal také na to, že požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, o jeho žádosti, ale nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, v souvislosti s konfliktem na Ukrajině se obával, že se toto řízení bude dále prodlužovat.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně a přezkoumatelným způsobem vyjádřil k celé věci. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 17. 5. 2022 právní zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z jednání omluvil.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-8091-1/ČJ-2021-000022 ze dne 7. 1. 2021, podkladové materiály č. j. KRPA-8091-5/ČJ-2021-000022 ze dne 7. 1. 2021, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-8091-9/ČJ-2021-000022-SV ze dne 7. 1. 2021, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-8091-9/ČJ-2021-000022-SV ze dne 7. 1. 2021, protokol o výsledku svědka č. j. KRPA-8091-25/ČJ-2021-000022-SV ze dne 14. 4. 2021, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-8091-9/ČJ-2021-000022-SV ze dne 29. 9. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-8091-54/ČJ-2021-000022-50 ze dne 20. 12. 2021, odvolání žalobce ze dne 22. 12. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-5682-3/ČJ-2022-930310-V240 ze dne 17. 3. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 1. 2021 byla hlídka cizinecké policie vyslána na pracoviště Ministerstva vnitra ČR, kde kontrolovala cizince, který se měl na území nacházet nelegálně. Následnou kontrolou byl cizinec ztotožněn jako žalobce. Pracovník Ministerstva vnitra ČR hlídku informoval o tom, že žalobce v současné době není oprávněn k pobytu na území České republiky, z tohoto důvodu byl zajištěn. Lustrací v systémech policie bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zjištěno, že žalobce má archivní záznam v Evidenci nežádoucích osob, který byl platný do dne 2. 7. 2016, dále bylo zjištěno, že již měl podanou žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, kdy toto řízení bylo na jeho žádost zastaveno. Žalobce uvedl, že sdílí společnou domácnost se svou partnerkou M. L., nar. x, kdy spolu žijí na dresu x.

8. Při výsledku účastníka správního řízení dne 7. 1. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že je zdravotně v pořádku, je bezdětný a svobodný, dále také potvrdil svou totožnost. Jeho rodiče a sourozenci bydlí ve Vietnamu. Dále již odmítl vypovídat
9. Správní orgán prvního stupně si vyžádal od Ministerstva vnitra ČR stanovisko ohledně pobytu žalobce na území České republiky, kdy mu bylo sděleno, že žalobce byl oprávněn na území pobývat naposledy dne 3. 1. 2020 a v současné době již žádné oprávnění nemá.
10. Ve dnech 18. 2. 2021 a 22. 2. 2021 provedla hlídka policie pobytovou kontrolu na adrese, kterou uvedl žalobce. Bylo zjištěno, že na adrese mají žalobce a jeho partnerka své oděvní svršky a věci osobní potřeby, ale na místě nebyli zastiženi.
11. Dne 14. 4. 2021 byl s partnerkou žalobce sepsán protokol o výsledku svědka správního řízení, kdy tato uvedla, že se zdržuje na adrese, kterou žalobce uvedl jako jejich místo společného pobytu, s tím, že na dané adrese bydlí společně s žalobcem do prosince roku 2020. Jedná se o byt 2+1, kde s nimi společně bydlí další příbuzní žalobce. K osobě žalobce uvedla, že jsou spolu ve vztahu ode dne 14. 1. 2020, znají se od roku 2015 a společnou domácnost sdílí od prosince roku 2020. Potvrdila, že se společně podílí na placení stravy a nájmu. Ona pracuje v pojišťovně, kde si vydělá přibližně 25 000 Kč. Uvedla, že vyhoštění žalobce by bylo zásahem do jejího soukromého a rodinného života, protože společně plánují budoucnost a založení rodiny, pokud by se jednalo o krátkodobé odloučení, tak by to bylo akceptovatelnější. Uvedla, že plánují po uklidnění pandemie poznávat Vietnam po dobu až dvou měsíců. V případě vycestování do Vietnamu by žalobce mohl bydlet u své rodiny.
12. Dne 14. 7. 2021 byla opětovně provedena pobytová kontrola, kdy bylo zjištěno, že žalobce společně se svou přítelkyní sdílí společnou domácnost.
13. Správní orgán prvního stupně provedl dne 29. 9. 2021 opětovný výslech žalobce, kdy tento uvedl, že je ochoten odpovídat pouze na otázky ohledně své identity, a že sdělí formou volné výpovědi pouze informace, které je ochoten poskytnout. Konstatoval, že v současné době žije se svou přítelkyní, se kterou jsou v partnerském vztahu ode dne 14. 1. 2020, s tím, že spolu žijí od prosince 2020. Dále poukázal na to, že jsou spolu velice šťastní a v budoucnu plánují uzavřít sňatek.
14. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-8091-54/ČJ-2021-000022-50 ze dne 20. 12. 2021 byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie.
15. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
16. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

17. Městský soud v Praze se v první řadě uvádí, že správní orgány dostatečným způsobem zjistily skutkový stav. Co se týče otázky nelegálního pobytu žalobce na území, tato byla dostatečně prokázána hned v úvodu řízení a v průběhu řízení před správními orgány i přestala být žalobcem rozporována. Správní orgán shromáždil dostatek informací, aby mohl posoudit celkovou přiměřenost rozhodnutí a především pak jeho dopad do rodinného života žalobce. Pokud se jedná o soukromé a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. Za nejdůležitější soud považuje skutečnost, že správní orgán prvního stupně provedl pohovor se žalobcem i jeho přítelkyní, při kterém jim umožnil uvést veškeré podstatné skutečnosti. Provedl také lustraci v dostupných informačních systémech Policie České republiky. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Při svém rozhodování přihlédl k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i k Vietnamu. Dle názoru soudu byly zjištěny a zohledněny všechny skutečnosti do té míry, nakolik byly žalobcem správnímu orgánu vyjeveny. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný pochybil, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
18. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně dospěl k názoru, že by se v tomto případě jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a uložil žalobci správní povinnost opustit území členských států Evropské unie.
19. Nejvyšší správní soud dlouhodobě vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, kdy toto lze aplikovat i v případě povinnosti opustit území, především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které je třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu, a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci žalobce (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; a z judikatury ESLP zejména Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

20. K prvním třem kritériím městský soud uvádí, že žalobce pobýval na území České republiky 370 dnů (3. 1. 2020 – 7. 1. 2021) neoprávněně. Žalobce pobýval na území bez platného oprávnění a také vykonával výdělečnou činnost jako pomocná síla v restauraci bez platného oprávnění. V České republice podle spisového materiálu se nacházel poprvé již v roce 2008. Dne 7. 1. 2021 byl zajištěn a stejného dne bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Rozhodnutí žalovaného proto bylo vydáno v době kratší než 1 rok od zjištěného porušení veřejného pořádku, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce v této době dále porušoval veřejný pořádek jiným způsobem.
21. Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života žalobce je nutno zohlednit tvrzení žalobce, že zde má přítelkyni, ale až od 14. 1. 2020 (jak uvádí shodně žalobce i jeho přítelkyně). V době rozhodování žalovaného však v žádném případě nešlo o dlouhotrvající vztah vysoké intenzity, neboť v době vydání rozhodnutí žalobce s přítelkyní vedl společnou domácnost po dobu přibližně jednoho roku. Nejpodstatnější je tedy fakt, že vztah se svojí přítelkyní žalobce založil v době, kdy měl a mohl vědět, že se na území nachází nelegálně, a že je tudíž jejich vztah od počátku nejistý. Žalobce navíc nemá v České republice děti, povinnost opustit území by proto nepředstavovala zásah velmi podstatného rozsahu, jako by tomu bylo v případě dlouhodobě trvajícího vztahu, ze kterého by vzešli potomci.
22. K posledním třem kritériím soud podotýká, že tu žalobce nemá silné sociální a kulturní vazby. Doposud neovládá český jazyk a není na Českou republiku vázán ani po ekonomické stránce, kdy zde vykonává zaměstnání pouze na základě ústní dohody a navíc bez potřebného oprávnění. Ze spisového materiálu vyplývá, že ve Vietnamu žijí rodiče a sourozenci žalobce, proto má ve své domovské zemi pravděpodobně silnější vazby než v České republice. K tomu je třeba vzít v úvahu, že nerespektoval imigrační pravidla. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce byl jakkoliv nepříznivý, nebo že by mu bránil ve vycestování ze země. Nelze popřít, že čím déle osoba pobývá v konkrétní zemi, tím silnější vazby má s touto zemí a slabší vazby se zemí původu, avšak v případě žalobce nebyly shledány natolik silné vazby na Českou republiku, aby zájmy jednotlivce na pobytu zde převážily nad opačnými zájmy státu. Správní orgány shledaly veřejný zájem na tom, aby žalobce opustil území členských států Evropské unie, silnějším, nežli je osobní zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života v České republice, což je závěr, s nímž se zdejší soud ztotožňuje.
23. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích dlouhodobě odkazuje zejména na význam pátého kritéria, na které klade ve své judikatuře důraz i Evropský soud pro lidská práva. V rozsudku 1 Azs 160/2014 ze dne 4. 3. 2015 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Pokud byl rodinný život rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede to zpravidla k závěru o zjevné neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo Andrey Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem, který má pravomoc odmítnout stížnost, pokud lze rozhodnutí o její nepřijatelnosti učinit bez dalšího přezkoumání (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).*“
24. Na základě tohoto hodnocení Městský soud v Praze neshledává povinnost opustit území členských států Evropské unie nepřiměřeným vůči soukromému a rodinnému životu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

žalobce. Povinnost opustit území je přiměřeným prostředkem vzhledem ke skutečnosti, že žalobce na území nelegálně pobýval a pracoval. Dle soudu žalovaný pečlivě vyvažoval mezi zájmy žalobce na straně jedné a veřejným zájmem na straně druhé. Soud má za to, že bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi právem žalobce na respektování soukromého a rodinného života a protichůdným veřejným zájmem ochrany veřejného pořádku.

25. Posouzení existence trvalého vztahu žalobce a jeho přítelkyně není v daném případě zásadní, neboť i pokud by se jednalo o vztah trvalý, tak tento vztah byl rozvíjen až poté, kdy žalobce věděl, že pobývá na území nelegálně. Žalobce nemůže využít vztahu s občankou České republiky k legalizaci svého dalšího pobytu, od samého počátku věděl, že na území pobývá nelegálně, a proto byl jejich vztah od počátku nejistý. Soud zde odkazuje na rozsudek č.j. 5 As 102/2013-31 ze dne 28. 2. 2014, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „... *správní orgány v řízení nezpochybnily hloubku citů a rodinného vztahu stěžovatele, jeho manželky a dětí, ani to, že tyto osoby sdílejí společnou domácnost. Jako určující však vyhodnotily zejména to, že stěžovatel navázal vztah se svou stávající manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Nemohl se tak spoléhat na to, že na území České republiky, kde si následně založil rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citovaný rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer).*“ V posuzovaném případě není sporu o tom, že vztah žalobce a jeho přítelkyně byl založen až v době nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, proto nemohl očekávat, že na základě svého vztahu bude moci na území pobývat trvale a i v situaci, kdy by byl vztah žalobce posouzen jako trvalý, tak byl založen a rozvíjen v době nelegálního pobytu žalobce. Tento způsob snahy o legalizaci pobytu na území je dle soudu zcela nepřijatelný.
26. Soud dále konstatuje, že správní orgán prvního stupně přihlédl ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou pobytu v České republice, věkem, zdravotním stavem a vzbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Zdejší soud považuje provedené hodnocení za dostatečné a přezkoumatelné, závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správním orgánem ztotožňuje a rozhodnutí považuje za přiměřené.
27. Městský soud v Praze má za to, že se správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly s přiměřeností dopadů rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány dostatečně odůvodnily, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje a uvádí, že žalobce v České republice pobýval nelegálně po dobu

370 dnů, a tak se dopustil protiprávního jednání. Správními soudy již bylo judikováno, že i několik hodin nelegálního pobytu stačí k tomu, aby bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění, např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29. Dále je nepochybné, že na území České republiky žije osoba, se kterou má žalobce blízký vztah, který však byl založen až v době nelegálního pobytu na území, žalobce nemohl očekávat, že si vztahem s přítelkyní, která má české občanství, legalizuje svůj pobyt. Tvrzený vztah žalobce nemusí nutně skončit, kontakt mohou udržovat též prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019 č. j. 1 Azs 384/2019-16), či tento čas mohou využít ke společné návštěvě Vietnamu, kterou plánovali.

28. Probíhající řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky není překážkou, pro kterou by žalobce nemohl vycestovat. V řízení před správními orgány je zastoupen a jeho osobní účast není zcela nezbytná, nadto soud opakuje, že je pouze na žalobci, jak dlouhou dobu mu zabere opětovné vyřízení pobytového oprávnění potřebného pro pobyt v České republice, aby se mohl osobně účastnit řízení.
29. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 24. 12. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35 „*Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit.*“ Rychlost možného návratu tedy bude ve značné míře záviset na žalobci a jeho snaze vyřešit si legální pobyt na území České republiky v režimu zákona o pobytu cizinců. Migrační krize spojená s válkou na Ukrajině také nebude mít zásadní dopad na funkčnost zastupitelského úřadu ve Vietnamu a žalobce bude schopen zajistit si krátkodobá víza a kontakt partnerů nebude zcela přerušen. Soudu je z jeho činnosti známo, že v této době již bylo letecké spojení do Vietnamu obnoveno a dochází i k realizaci repatričních letů.
30. K nemožnosti vycestovat z Vietnamu z důvodu pandemie Covid-19 soud konstatuje, že jak uvádí žalovaný, tak celosvětově dochází k uvolňování pandemických opatření a v současné době ve Vietnamu neprobíhá lockdown, ani sám žalobce neuvedl, že by současná pandemická situace ve Vietnamu byla zásadně zhoršená. Dle soudu tak v době vydání rozhodnutí správních orgánů i v době vydání tohoto rozsudku nebylo pravděpodobné skokové zhoršení pandemické situace ve Vietnamu, a tak ani povinnost opustit území členských států Evropské unie, která byla žalobci uložena, nemůže být nepřiměřeným zásahem.
31. Městský soud v Praze uzavírá, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Napadené rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců byly v daném případě splněny a uložení povinnosti opustit území tak bylo dle soudu zcela namístě.
32. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních mají oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí jsou jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2022

JUDr. Marcela Rousková.
samosoudkyně